

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

11 december 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het project Baluchon Alzheimer	1
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de organisatie van samenwerkende onthaalouders	
Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin over de regelgeving ten aanzien van samenwerkende onthaalouders en de toekomst van deze diensten	3

Voorzitter: mevrouw Vera Van der Borgh, onder-voorzitter

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het project Baluchon Alzheimer

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in Vlaanderen leven heel wat mensen die lijden aan de ziekte van Alzheimer of een gelijkaardige aandoening. Het merendeel van deze mensen wordt thuis verzorgd. Dat is niet alleen kostenbesparend voor de gemeenschap, maar ook beter voor de patiënt zelf. Alleen als hij kan rekenen op mantelzorg, kan een alzheimerpatiënt blijvend thuis worden verzorgd. De constante zorg voor een alzheimerpatiënt is echter zeer zwaar voor mantelzorgers die zelf vaak worden geconfronteerd met emotionele problemen en met symptomen als stress en vermoeidheid.

Af en toe moeten mantelzorgers er dus even tussenuit. De zieken worden dan vaak voor een kort verblijf ondergebracht in een verzorgingstehuis. Dan neemt de desoriëntatie bij personen met dementie echter nog toe. Daardoor krijgt de familie schuldgevoelens en gaat ze een volgende keer liever niet met vakantie. Baluchon Alzheimer is een ideale oplossing voor dit probleem. Een "baluchonneur" is iemand die gespecialiseerd is in de omgang met personen met dementie. Hij vervangt de mantelzorger tijdens zijn afwezigheid gedurende één of meerdere weken. Hierdoor kan de patiënt in zijn vertrouwde omgeving blijven.

De invoering van dit nieuwe arbeidscircuit zou in Vlaanderen kunnen zorgen voor de tewerkstelling van een 400-tal – meestal oudere – verpleegkundigen of bejaardenhulpers.

Dit zou de gemeenschap kosten besparen, want het is veel goedkoper de patiënt thuis te laten verzorgen door een baluchonneur dan hem te laten opnemen in een ziekenhuis of verzorgingstehuis.

Het proefproject was zeer succesvol, maar het wordt ingeperkt door de eerder beperkte financiële middelen die tot op heden bestaan uit giften van particulieren en een bijdrage van de families per dag. Een financiering van dit experiment door de overheid is noodzakelijk. Verder zou deze vorm van dienstverlening moeten worden opgenomen in het Thuiszorgdecreet van de Vlaamse Gemeenschap en zou er een bijzondere cao moeten wor-

den gesloten opdat deze werkwijze conform zou zijn met de arbeidsreglementering. De verzorgers wonen immers gedurende enkele weken in bij een persoon met dementie. Er is een afwisseling van periodes van werken en periodes van rusten.

Ik wil de minister graag de volgende vragen stellen. Wat is zijn visie over het project Baluchon Alzheimer? Erkent hij het probleem van het gebrek aan opvang voor een persoon met dementie als de mantelzorger afwezig is? Is de minister bereid om dit proefproject financieel te ondersteunen? Is de minister van mening dat deze vorm van thuiszorg zou moeten worden opgenomen in het Thuiszorgdecreet van de Vlaamse Gemeenschap?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik ondersteun het initiatief van de heer Verstreken. In mei 2006 heb ik over dit onderwerp een vraag gesteld aan toenmalig minister Vervotte. Ik citeer een stuk van haar antwoord, want dat verduidelijkt wat ik bedoel met mijn bijkomende vragen: "Alvorens een structurele ondersteuning te realiseren, wens ik een aantal aspecten nader te onderzoeken. Zo wens ik bijvoorbeeld na te gaan of deze zorgvorm kan worden gerealiseerd met vrijwilligers in plaats van met personen in een werknemersstatuut. Tevens wens ik te onderzoeken hoe niet alleen deze alternatieve vorm van kortopvang, maar ook de in Vlaanderen reeds projectmatig uitgebouwde opvang in gastgezinnen, structureel kan worden verankerd. Alternatieve vormen van dagopvang in kortverblijf moeten kansen krijgen binnen een voldoende flexibel wettelijk kader dat ruimte laat voor vernieuwing."

Ik heb in dit verband twee bijkomende vragen. Hoe staat het met dat onderzoek? Ik denk dat deze vorm van opvang tijdens het onderzoek projectmatig kan worden ondersteund, zoals dat nu al het geval is voor de opvang in gastgezinnen. Hoe zal de minister dat aanpakken? Gaat hij de lijn van zijn voorganger voortzetten?

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Ik steun de vraag, ook ingegeven door mijn persoonlijke ervaring. Mijn moeder lijdt aan de ziekte van Alzheimer. Zo lang ze bij mij was, bleef ze ten dele alert. Noodgedwongen moest ik haar plaatsen, maar sindsdien gaat ze zienderogen achteruit. Daarom pleit ik er sterk voor deze mensen bij voorkeur thuis te houden en te zorgen voor een vorm van opvang voor de mantelzorgers.

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer Verstreken ik dank u dat u dit onderwerp hier aankaart, en dat u dat in grote transparantie doet. U zegt dat deze aanpak ongeveer 400 arbeidsplaatsen kan opleveren, en daarmee hebt u zowel het positieve als het problematische van een mogelijk antwoord verwoord. Als we ervan uitgaan dat de kostprijs van een werknemer ongeveer 50.000 euro bedraagt, gaat het om een totale kostprijs van ongeveer 20 miljoen euro. De extra inspanningen voor het wegwerken van de wachtlijsten in de zorgsector bedroegen de afgelopen jaren 22,5 miljoen euro per jaar, en daar komt nog eens 10 miljoen euro extra bovenop.

Mijn antwoord zal dus goed aansluiten bij het antwoord van voormalig minister Vervotte. Het oppasinitiatief Baluchon is een waardevol initiatief. Ik ben me ervan bewust dat mensen met de ziekte van Alzheimer niet worden geholpen als men ze van de ene plaats naar de andere verhuist, want zo'n verhuizing kan de desoriëntatie nog vergroten. De thuisomgeving is ongetwijfeld de plek die het meest houvast biedt om mensen die lijden aan alzheimer een zekere vorm van stabiliteit te geven. Ik ben me daarvan bewust.

Ik geloof dus dat het garanderen van voldoende kansen om zo lang mogelijk thuis te blijven, bijzonder waardevol is. Er zijn in de zorgsector heel wat professionals nodig, maar een relatie waarbij de professional vier uur tijd kan besteden aan één patiënt of begunstigde, is van een dergelijke maatschappelijke omvang dat ze in de toekomst onbetaalbaar zal blijken. We moeten dan ook zoeken naar modellen die de voordelen van de verschillende systemen met elkaar combineren.

Of een alzheimerpatiënt thuis kan verblijven zal in de toekomst sterk afhankelijk blijven van de capaciteit van het mantelzorgnetwerk, aangevuld met vrijwilligers. Daar kan professionele hulp op een bepaald moment zorgen voor de nodige ademruimte. Het model dat hier naar voren wordt geschoven, is echter op een bijzonder professionele leest geschoeid. Het is dan ook heel duur. In een residentiële voorziening is collectieve opvang mogelijk met personeelsleden die voor een hele groep werken. Daar heeft men dus, om het nogal oneerbiedig uit te drukken, een schaalvoordeel. Er moet dus een afweging worden gemaakt. De optie om mensen thuis te houden met de hulp van professionals die hen voortdurend begeleiden, is in de nabije toekomst niet realiseerbaar.

Dat betekent natuurlijk niet dat men niets kan doen. In heel wat systemen kan men bijvoorbeeld een beroep doen op diensten voor oppashulp. Daarbij zorgen vrijwilligers tijdelijk voor toezicht en gezelschap bij bejaarden thuis. Daarnaast zijn er ook diensten voor logistieke hulp en aanvullende thuiszorg, waarbij professionelen schoonmaakhulp, karweihulp en oppashulp verstrekken bij de bejaarden thuis. Bij de gastopvang, een nieuwe zorgvorm, garandeert een gezin in de eigen woning een

vorm van tijdelijke opvang voor een zorgbehoevende persoon, en dat op vrijwillige basis.

Ik heb de indruk dat de term onderzoek vaak wordt beschouwd als een afspraak om bij een of andere universiteit een wetenschappelijk onderzoek te bestellen. Intussen heb ik echter vastgesteld dat het project Baluchon Alzheimer wel degelijk met professionals wil werken. Het onderzoek is dan ook afgelopen.

Ik erken de nood aan een voldoende groot en gedifferentieerd aanbod van tijdelijke opvang. Ik heb het dan over aanvullende thuiszorg, oppashulp, gastopvang, dagverzorging, kortverblijf, herstelverblijf enzovoort. Bij de ontwikkeling van al deze opvangvormen ga ik niet uit van een categoriale benadering. Het gaat niet alleen over mensen met de ziekte van Alzheimer, maar over alle zorgbehoevenden.

Ik erken ook dat de problematiek van dementie een uitdaging is. Aangezien ik geen voorstander ben van een versnipperd categoriaal aanbod, wil ik nagaan of de baluchonnages kunnen worden ingezet binnen de bestaande voorzieningen voor aanvullende thuiszorg of oppashulp, veeleer dan na te denken over de erkenning van een bijkomende voorziening.

De huidige oppasdiensten werken vooral met vrijwilligers. Als we de zorg betaalbaar willen houden, is dat de aangewezen optie. Ik ondersteun dan ook ten volle de oppasdiensten die met vrijwilligers werken die degelijk worden opgeleid en begeleid door professionelen. Dat doet geen afbreuk aan de waarde van het project van de baluchonnage. De tijdelijke opvang door professionelen, in de thuissituatie van de zorgbehoevende persoon, is opgenomen in de huidige regelgeving wanneer het gaat om aanvullende thuiszorg. In het geval van de aanvullende thuiszorg is dat schoonmaakhulp, oppashulp en karweihulp. Dat is echter niet wat baluchonnage precies doet.

– *De heer Tom Dehaene treedt als waarnemend voorzitter op.*

Ik zal dat dus niet opnemen in het voorontwerp van Thuiszorgdecreet omdat ik het gevoel heb dat een categoriale benadering niet tot de beste resultaten zal leiden. Ik wil nagaan wat vandaag reeds mogelijk is in de niet-categoriale benadering, om zoveel mogelijk de logica van de baluchonnage te respecteren. We kunnen onmogelijk voorzien in de noodzakelijke middelen voor een 100 percent professionele ondersteuning van de mantelzorger. Daarmee heb ik niet gezegd dat het project geen waarde heeft, wel dat deze taak niet kan worden opgenomen door professionals alleen.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw eerlijk en uitgebreid antwoord. Koken kost inderdaad geld. Volgens mij is het nog altijd goedkoper om die patiënten thuis te laten verzorgen, al dan niet door professionelen, dan om ze te laten opnemen in een ziekenhuis. Het kan inderdaad ook op een andere manier, door de inzet van vrijwilligers.

U benadrukt dat dit een waardevol initiatief is, maar ik zou graag met ervaringsdeskundigen rond de tafel gaan zitten. Mevrouw Roex knikt bevestigend. Kan iemand van uw kabinet daarbij aanwezig zijn? Op die manier kan een aantal concrete punten op een rij worden gezet en kan men uitrekenen hoeveel dit de overheid kan besparen. Het is ook belangrijk om de positieve gevolgen voor de alzheimerpatiënten te benadrukken.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de minister, er zijn nog enkele misverstanden die in een nieuwe ontmoeting met de initiatiefnemers kunnen worden uitgeklaard. In het buitenland gaat het zeker niet om voltijdse professionele krachten. Vaak gaat het om gepensioneerd vrouwen die af en toe een baluchonage doen. Ik denk niet dat dit een hoge kostprijs heeft. Zoals de heer Verstreken zei, is het een vorm van vrijwilligerszorg. Daarover bestaan nog misverstanden.

Minister Steven Vanackere: Bij u.

Mevrouw Elke Roex: Neen, niet bij mij. Ik heb hier een tekst bij: "Profile des baluchonneuses: les baluchonneuses sont des femmes retraitées dont la moyenne d'âge est de 58 ans". Het gaat dus wel degelijk om vrouwen die niet in het voltijdse arbeidscircuit zitten, maar die deze taak uitvoeren als een vorm van vrijwilligerswerk. Dit moet worden uitgeklaard. Met de initiatiefnemers kan men nagaan of het moet gaan om voltijdse professionele krachten of om vrijwilligers.

Ik vind het goed dat u zegt dat er ook alternatieve vormen bestaan. Er is inderdaad een drempel in het weg nemen van mensen uit hun vertrouwde omgeving. We hebben onlangs het decreet op het kortverblijf goedgekeurd en het geïntegreerd in het rustthuizendecreet. Als u die vormen van opvang voorstelt als een alternatief, dan dring ik aan op een snelle uitvoering van dat decreet.

Minister Steven Vanackere: Als het om vrijwilligers gaat, dan moet mijn antwoord iedereen tevreden stellen. Ik heb luidop gezegd dat ik geloof in het ondersteunen van vrijwilligers die ervoor zorgen dat alzheimerpatiënten zoveel mogelijk in hun vertrouwde thuisomgeving kunnen blijven. Ik vind dat fantastisch en wil dat zien als een van de kernpunten van mijn beleid. Ondanks de tekst die u voorleest, mevrouw Roex, heb ik echter begrepen dat het om professionals gaat. Ik heb ook in die zin geant-

woord. Baluchon is een woord als een ander. Als we afspreken dat de term ook verwijst naar vrijwilligers, dan ben ik een grote voorstander van een zo snel mogelijke invoering van dit systeem. Dan zullen we samen op zoek gaan naar zo veel mogelijk vrijwilligers. Als het echter om professionals gaat, dan bedraagt de kostprijs om deze 400 mensen aan de slag te helpen 20 miljoen euro. Die prijs voor een één-op-éénzorgrelatie is relatief hoog voor datgene wat tot stand kan worden gebracht. Als we met een beperkte inspanning een mantelzorger langer aan de slag kunnen houden en als dit soms een professionele tussenkomst vergt, dan zijn er wegen om tot oplossingen te komen. Ik wil dit met de initiatiefnemers bespreken. Het voorstel dat me tot nog toe werd gepresenteerd, is evenwel gebaseerd op mensen die worden verloned voor hun arbeid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de organisatie van samenwerkende onthaalouders

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin over de regelgeving ten aanzien van samenwerkende onthaalouders en de toekomst van deze diensten

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, sinds een tijdje kunnen onthaalouders met twee samen werken onder één dak. Sommige lokale besturen, bedrijven of scholen hebben hierin een opportuniteit gezien en hebben de voorbije jaren een woning of locatie ter beschikking gesteld voor deze samenwerking. Deze manier van werken heeft een grote meerwaarde. Onthaalouders worden uit hun isolement gehaald. Door de samenwerking ontstaat er ook een verruiming van de opvanguren en een grotere continuïteit van de opvang. Dat is beter voor de ouders. De kinderen kunnen vroeger en later en met meer tegelijkertijd worden opgevangen. Er kan ook werk worden gemaakt van veiligheid. Kleine investeringen die in gewone gezinswoningen niet gebeuren, worden daar wel gedaan. Bovendien kan er beter worden ingespeeld op crisissituaties.

De samenwerking van twee onthaalouders zou nu structureel worden ingebed in de regelgeving. We juichen dat toe. De voorwaarden die worden opgelegd, baren me echter zorgen. De samenwerkingsverbanden tussen twee onthaalouders zouden alleen mogelijk zijn

in een privéwoning. De definitie luidt: “een privéwoning met een aparte hoofdingang en met een huiselijke sfeer, waarin de onthaalouder woont of permanent, zonder verdere aanpassingen, zou kunnen wonen”. Dat betekent dat de opvang in een lokaal dat ter beschikking wordt gesteld door een bedrijf of in een andere specifiek voor de gezinsopvang ingericht lokaal, onmogelijk wordt. Een dergelijke locatie voldoet immers niet aan de definitie. De gemeenten zouden die locaties dus moeten sluiten. Aldus zouden heel wat opvangplaatsen verloren gaan.

We willen allemaal voldoende kwaliteitsvolle opvangplaatsen voor kinderen. Elke creatieve aanpak die daarvoor kan zorgen, moet worden aangemoedigd.

Mijnheer de minister, hoe gaan we daar in de toekomst mee om? Er is een tekort aan opvang. Hoe staat u tegenover de lokale initiatieven? Welke regelgevende stappen wil u zetten? Welke voorwaarden zijn daaraan verbonden? Wat is de timing?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de voorzitter, ik zal de hele redenering van de heer Caron hier niet herhalen. Het is belangrijk dat deze vorm van samenwerking mogelijk blijft, omdat ze in een stedelijke context een oplossing kan bieden voor het tekort aan onthaalouders. De thuissituatie van sommige mensen laat niet toe dat er kinderen worden opgevangen. Als we lokalen ter beschikking kunnen stellen van onthaalouders, zouden we die vorm van opvang kunnen stimuleren.

We hebben een rusthuis bezocht waar ook twee ruimtes ter beschikking werden gesteld van onthaalouders. Dat is een lovenswaardig, kwaliteitsvol initiatief. De kinderen worden er goed opgevangen. We moeten dergelijke initiatieven verder stimuleren en zeker niet verhinderen.

Mijnheer de minister, klopt de berichtgeving? Bent u bereid om ervoor te zorgen dat dergelijke vormen van samenwerking mogelijk blijven?

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, collega's, in augustus 2002 werd een experiment opgestart waarbij onthaalouders konden samenwerken en samen kinderen opvangen. Met dit experiment wilde men, in een periode waarin er onvoldoende onthaalouders waren, nieuwe stimuli geven. Het was nooit de bedoeling om zwaar af te wijken van de specifieke context van de gezinsopvang, wel om onthaalouders, met behoud van hun eigenheid, meer kansen te geven.

Het was van meet af aan duidelijk dat het experiment geëvalueerd zou worden in functie van een structurele regelgeving. De initiatiefnemers die verder gingen dan het

zuivere concept van samenwerking tussen onthaalouders, werden duidelijk op hun verantwoordelijkheid gewezen.

Bij de aanvang ging het dus om het onthaalouderschap en om de mogelijkheid tot samenwerking. De zaak werd trouwens permanent geëvalueerd. In 2007 was er een evaluatiedocument voor de raad van bestuur van Kind en Gezin. Op basis daarvan werd beslist om het experiment te verlengen.

Van bij de aanvang werd de sector betrokken bij de evaluatie via een stuurgroep. Het belangrijkste element was het positieve effect van de samenwerking tussen de onthaalouders. Toch was er enig voorbehoud met betrekking tot de gevolgen voor het sociaal en fiscaal statuut. Er werd ook aangedrongen op goede afspraken.

In het voorstel van regelgeving dat momenteel ter tafel ligt, stellen we – omwille van het behoud van de eigenheid van gezinsopvang – dat de opvang door samenwerkende ouders moet gebeuren in een privéwoning, met een aparte hoofdingang en met een huiselijke sfeer, een woning waarin de onthaalouder woont of, zonder verdere aanpassingen, permanent zou kunnen wonen. Wat aanvankelijk een experiment was, wordt nu dus verankerd. Het gaat hier niet om mini-crèches maar om onthaalouders.

Ik overloop even de argumenten om naar de huiselijke omgeving te verwijzen. Ik pik onmiddellijk in op het voorbeeld dat mevrouw Roex heeft gegeven. Over een opvangvoorziening in een plek die als een conciërgewoning zou kunnen dienen, kan inderdaad worden gediscussieerd. In essentie gaat het evenwel om plaatsen waar mensen wonen of zouden kunnen wonen.

Het belangrijkste argument betreft het sociaal en fiscaal statuut van de onthaalouders. Indien we samenwerkingsverbanden in schoolgebouwen of in openbare gebouwen zouden toelaten, zou dit statuut misschien op de helling komen te staan. Drie verschillende elementen zijn essentieel om het statuut van de onthaalouders te vrijwaren.

Ten eerste, het sociaal statuut dat de sociale bescherming van de onthaalouders bepaalt, is gebaseerd op de definitie van de onthaalouder die werd opgenomen in het koninklijk besluit (KB) van 28 november 1969. Die definitie luidt als volgt: “de natuurlijke personen die instaan voor de opvang van kinderen in een woning voor de opvang in gezinsverband en die zijn aangesloten bij een dienst”. In deze definitie wordt duidelijk verwezen naar woningen voor de opvang in gezinsverband. De opvang in lokalen die niet in woningen zijn gesitueerd, valt niet onder deze definitie.

Ten tweede, om conform te blijven met het sociaal statuut, moeten onthaalouders autonome prestaties leveren.

Ze mogen dus op geen enkele manier afhankelijk zijn van een opdrachtgever. Opvang die op vraag van een lokaal bestuur wordt georganiseerd in schoolgebouwen, gaat niet uit van deze autonomie. Op die manier zouden vormen van schijnonthaalouderschap kunnen ontstaan en zou het sociaal statuut niet overeind blijven.

Ten derde, de onkostenvergoeding van de onthaalouders moet gevrijwaard blijven. Deze onkostenvergoeding wordt niet beschouwd als een belastbaar beroepsinkomen. Hierover zijn destijds afspraken gemaakt met de fiscus. Die afspraken zijn gebaseerd op het concept van de individuele onthaalouder. Indien we te ver van dit concept zouden afwijken, kan dit fiscaal voordeel op de helling komen te staan.

Er zijn, met andere woorden, redenen om de daarnet geschetste logica van een opvang in een woning of een mogelijke woning te blijven hanteren. Om dit nader te illustreren, wil ik de context even in termen van volume schetsen.

Op dit ogenblik zijn er ongeveer 410 samenwerkingsverbanden tussen onthaalouders. Op basis van een beperkt onderzoek kan worden afgeleid dat 21 samenwerkingsverbanden – 5 percent van het totaal – activiteiten ontplooit op locaties die op het eerste gezicht buiten de in de regelgeving opgenomen categorieën vallen. Concreet gaat het om 104 opvangplaatsen. In zijn geheel telt de sector 30.812 opvangplaatsen. Daarvoor baseer ik me op cijfers uit 2006. Ik ga ervan uit dat het totaal aantal plaatsen ondertussen nog is gestegen. Dat betekent dat ongeveer 0,3 percent van het aantal plaatsen niet gesitueerd is op locaties die als gezinswoningen kunnen worden beschouwd.

Ik heb uitgebreid overleg gepleegd met de sector. Binnen de sector bestaat er geen ruime eensgezindheid over een verruiming van het concept. Sommigen willen het concept alvast niet in sterke mate verruimen.

De regelgeving wordt op dit ogenblik volop voorbereid. Ik heb daarnet al argumenten gegeven voor mijn keuze voor een gezinsgerelateerde opvang. Ik wil de werkvorm een goede basis bieden. Ik streef naar een structurele verankering. Ik blijf evenwel vasthouden aan de gezinsgerelateerde opvang.

Voor de 21 bestaande samenwerkingsverbanden die momenteel buiten de voorgeschreven categorieën vallen, zou ik in een overgangsfase willen voorzien. Er zijn eigenlijk slechts twee mogelijkheden. Deze samenwerkingsverbanden zouden een andere locatie kunnen zoeken die wel aan de regelgeving beantwoordt. Ze zouden zich ook kunnen omvormen tot een minicrèche. Ik erken dat er redenen zijn om niet voor deze laatste mogelijkheid te kiezen. De betrokken samenwerkingsverbanden zouden dan immers de voordelen van de begeleiding

verliezen. Bovendien zou de inkomensgerelateerde opvang wegvallen. Deze argumenten wegen echter niet op tegen de argumenten voor het behoud van het huidige concept. Ik wil hier benadrukken dat het slechts om 0,3 percent van de opvangplaatsen gaat. Dat betekent dat 99,7 percent van de opvangplaatsen wel op de juiste locaties zijn gesitueerd. Het huidige concept levert ons meer dan 30.000 opvangplaatsen op.

Ik zou de regelgeving kunnen aanpassen en opvang in scholen of in bedrijven toelaten. Ik heb daarnet echter drie punten aangehaald in verband met het sociaal statuut. Iemand moet me eens uitleggen hoe ik het statuut van de mensen die voor meer dan 30.000 plaatsen zorgen, na een dergelijke wijziging van de regelgeving zou kunnen vrijwaren. Om die reden blijf ik kiezen voor opvang in gezinswoningen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik ben het eens met zijn redenering, maar ik wil toch een paar bedenkingen naar voren brengen.

Het mengen van categorieën zou tot verschillende fiscale statuten kunnen leiden. Dat zou oneerlijk zijn ten aanzien van mensen in een bepaald statuut. Er zou alleszins verwarring ontstaan. Het sociaal statuut is een element dat in de discussies over kinderopvang vaak ter sprake komt. Hoewel dit statuut niet onder de Vlaamse bevoegdheden valt, moet ik die realiteit erkennen.

Hoewel het hier slechts over 21 samenwerkingsverbanden gaat, met in totaal 104 opvangplaatsen, betreft het waardevolle initiatieven. Ik kan de door de minister gehanteerde principes echter onderschrijven.

Een goede overgangsregeling is essentieel. De minister merkt op dat een omvorming naar minicrèches mogelijk is. Dit zou echter niet alleen leiden tot het wegvallen van de begeleiding door de diensten voor onthaalouders. Ik vind het vooral belangrijk dat de sociale tarifiering in die gevallen niet meer van tel zou zijn.

Het gaat natuurlijk over heel weinig kinderen. Ik heb er geen oplossing voor, ik kan u ook geen suggestie geven. Misschien kan de lokale kinderopvang een oplossing bieden? Een goede ad-hocbegeleiding is nodig. Ik zou voorstellen om aan uw administratie de opdracht te geven om ter plekke via de consultants de nodige contacten te leggen zodat individuele cases opgelost geraken. En denk toch eens na – ik ga dat ook doen – of we de sociale tarifiering niet mogelijk kunnen maken waar het nu niet mogelijk is. Ik weet dat daar tijd voor nodig is. Ik denk nu even vanuit de ouder die opvang zoekt voor zijn kinderen, maar ik kan me principieel wel aansluiten bij uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Ik spreek vanuit mijn ervaring op lokaal vlak. Bij samenwerkende onthaalouders mogen er zeven kinderen zijn per onthaalouder. Wij zijn een dergelijke structuur aan het opzetten in een oude pastorie. Als een van de onthaalouders ziek wordt, is er een probleem. Het is beter om niet met twee, maar met drie te werken, in een ploegverband.

Bovendien wordt er nogal willekeurig omgegaan met de opvang. Een moeder die op een dag wil gaan wandelen, brengt haar kinderen bijvoorbeeld alleen maar in de

namiddag naar de opvang. Dan moet men maar zien dat er ook een kind is in de voormiddag. Als ik me niet vergis, is de vergoeding immers niet alleen gerelateerd aan het inkomen maar ook aan de duur van de opvang. Een beetje veldwerk zou geen kwaad kunnen.

Men moet ook rekening houden met de wensen en met de inventiviteit van de ouders en met de mogelijke ziekte van de mensen die de opvang zullen doen. Een oude school of een oude pastorie zijn ideaal voor deze opvang. Zo zijn er genoeg in Vlaanderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.